

Dr Vejn V. Dajer i Lin Lauber
MOJ NAJBOLJI UČITELJ

Biblioteka
BUĐENJE

DR VEJN V. DAJER i Lin Lauber

MOJ NAJBOLJI UČITELJ

Priče o svakodnevnoj magiji
Roman

Zasnovano na scenariju
Kristen Lazarijan i Majkla Gorijana

Leo commerce
Beograd, 2013

*Oproštaj je
miris
što ga ljubičica ostavlja
na potpetici
koja ju je zgazila.*

– MARK TVEN

Naziv originala:
My Greatest Teacher – Wayne W. Dyer and Lynn Lauber

Naziv knjige:
Moj najbolji učitelj – Dr Vejn V. Dajer i Lin Lauber

Copyright © 2012 by Wayne W. Dyer
Copyright © 2013 za Srbiju Leo commerce, Beograd

Sva prava zadržana. Nijedan deo ovog izdanja se ne sme reprodukovati, skladištiti u povratnom sistemu, ili prenositi, u bilo kom obliku, ili bilo kojim sredstvima, elektronskim, mehaničkim, fotokopirnim i sličnim, bez prethodne dozvole izdavača i vlasnika autorskih prava.

Autori ove knjige ne pružaju medicinske savete niti preporučuju primenu bilo kojih tehnika kao oblik lečenja bez prethodne, direktne ili indirektno, konsultacije sa lekarom. Namera autora je da ponudi informacije opšte prirode. U slučaju da upotrebite bilo koju informaciju dobijenu iz ove knjige za svoje potrebe, što je vaše ustavno pravo, autor i izdavač ne preuzimaju nikakvu odgovornost za vaše postupke. Ovo je prozno delo. Imena, likovi, mesta i slučajevi proizvod su autorove mašte ili su fiktivno upotrebljeni. Svaka sličnost sa stvarnim događajima, mestima ili ličnostima, sasvim je slučajna.

Urednik:

Nenad Perišić

Prevod:

Mirjana Živković

Lektura:

Jelena Stošić

Prelom i korice:

Leo commerce

Za izdavača:

Nenad i Slađana Perišić

Izdavač:

ID Leo commerce, Beograd

Plasman:

ID Leo commerce, Beograd

Mihajla Bandura 36

011/375-2625

011/375-2626

011/375-2627

063/517-874

E-mail: nesaperisic@gmail.com

info@leo.rs

www.leo.rs

Štampa:

Novi Sad

021/499-088, 499-461

Tiraž:1000

ISBN 978-86-7950-251-3

Kapela Zvona bila je jednospratna zgrada od bež cigle. Za ovu zgradu bi svako pretpostavio da je nekada bila banka – postojao je čak i prozor-šalter za klijente u kolima, sada zamañdaljen daskama, koji je Rajan Kilgor primetio dok se vozikao po parkingu.

Pretvarao se da traži mesto za parkiranje, a zapravo je kupovao vreme. Vozio je satima jer su ga na to nagonili užasni naleti adrenalina. Ali sada je stigao, pun žući, i nije bio načisto da li uopšte da uđe. Zapravo je želeo da pronađe klupu na kojoj će uživati u suncu kasnog leta, ali sada za to više imao vremena.

Rajan je imao četrdeset pet godina, bio je vitak i sveže obrijan. Plavu kosu prošaranu sedima šišao je na kratko i imao je ledenoplave melanholične oči. Ljudi su mu uvek govorili: „Na-

smeši se, ne boli!“ Međutim, Rajan bi u tim prilikama uvek zaključivao da ne znaju o čemu govore.

Već je proveo više od jednog sata u ovom mičigenskom gradiću, predgrađu Detroita, tražeći kafić posle noći provedene u jeftinoj hotelskoj sobi na međudržavnom putu. Kafu je zasada mogao da popije jedino u Mekdonaldu jer ništa drugo još nije bilo otvoreno. Međutim, njegov mali sin Logan, koji je tačno znao koliko grama masnoća sadrži bigmek, zabranio mu je da posećuje ta mesta. Ali pošto je osećao očajničku potrebu da u organizam unese kofein i so, Rajan se pridružio nizu automobila koji su puževskim korakom napredovali ka prozoru za naručivanje. Kada je stigao na red, bio je već toliko očajan da je naručio veliku kafu, jaja mekmafin i hrskave krompiriće. Sve je to proždrao u kolima, ne gaseći motor. Masnoća mu je kapala po pantalonama dok je jeo. Potom je kesu i papirnatu šolju za kafu sakrio ispod sedišta kao da su rekviziti za drogiranje i vratio se na parking kapele, kroz koji se već tri puta provezao.

Konačno se parkirao i ostao da sedi u kolima sa spuštenim prozorima. Posmatrao je ožalošćene starce i starice koji su sporo napredovali ka kapeli pomažući se štapovima i hodalicama. Muškarci su na sebi imali loše skrojena odela, za kojima se vukao miris kedra i naftalina. Žene širokih bokova i gnjecavih lica

MOJ NAJBOLJI UČITELJ

nosile su tamne naočari i bile odevene u cvetne haljine i žakete ili ogromna odela s mesinganom dugmadi. Sećao se te odeće još iz vremena kada je kao dete odlazio u crkvu.

Pre nego što je izišao iz kola, Rajan je iz džepa izvadio izbledelu fotografiju koju oduvek nosi sa sobom. Već četrdesetak godina njegova glavna preokupacija je potraga za licem ovog čoveka, licem njegovog izgubljenog oca.

Bio je topao avgustovski dan i sve je imalo nekakav zlatasti odsjaj. Rajan se pogledao u retrovizor i pokušao da složi facu. To je radio i pred svako predavanje. Uvukao bi bradu i podigao obrve u želji da deluje autoritativno i moćno. Ali ovog puta mu to nije pošlo za rukom. Kada se pogledao u ogledalo za parkiranje, zaključio je da izgleda mnogo gore nego obično – pometeno i iscrpljeno.

„Predmeti u ogledalu bliži su nego što se čini“, pisalo je belim slovima na ogledalu, ali je on u prvi mah pogrešno pročitao „*draži su nego što se čini*“. U poslednje vreme mu se stalno dešavalo da pogrešno pročita oznake i naslove. Šta se to s njim dešava?

Na suvozačevom sedištu nalazilo se nekoliko otvorenih kutija knjiga s njegovim imenom odštampanim na prednjim koricama velikim crnim slovima, dok se ne stražnjim koricama nalazila njegova fotografija.

DR VEJN V. DAJER I LIN LAUBER

Dr Rajan Kilgor, Univerzitet Sent Džon
*Bezoblična Zemlja: Kako uništavamo raznovrsnu planetu,
jednu po jednu kulturu*

Naslov druge knjige glasio je *Prikupljanje podataka o plemenskim obredima kod brazilskih Majoruna*.

Tokom dvadesetogodišnjeg profesorskog staža u Sent Džonu u Kvinsu, u Njujorku, uglavnom je radio na te dve knjige. Napredovao je od predavača na određeno vreme sa stolom u uglu nečije kancelarije do redovnog profesora s vlastitom kancelarijom i laskavom fotografijom na veb-sajtu koledža. Predavao je sociologiju i ekologiju, a doktorat je odbranio iz oblasti kulturne antropologije. Najbolja strana predavanja bila je ta što je upravljao izdašnim budžetom za istraživanja, koji mu je omogućavao da dosta putuje. Dopadao mu se i prestiž. U svakoj prilici koristio je titulu doktora i uživao kada bi ljudi pogrešno shvatili da je lekar. Nikada ih nije ispravljao.

Knjige koje je napisao do sada nisu privukle veliki broj čitalaca. Uglavnom su to bili njegovi studenti jer je vlastite knjige proglasio obaveznom literaturom na svojim predavanjima. To možda nije bilo u redu, ali on je to ipak uradio, ako ni zbog čega